roja bolşevik

Karkerên hemû welatan yekbin!
Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!
Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz!
Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

BOLŞEVİK PARTİ (KUZEY KÜRDİSTAN) YAYIN ORGANIDIR

Ulusal sorunda Bolşevizm...

HEJMAR/SAYI:3 ► MART/ADAR'95 ► BIHA/FİYATI: 10000TL, 4.-DM

İÇİNDEKİLER

Ulusal sorunda görüşlerimizin özeti 4

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da ulusal sorun 13

— Örgütlermede çıkış noktası 15
— Ortak bir program temelinde yerel koşullara göre özerklik 16
— Ulusal sorunda ikili görev 17
— Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkının savunulması... 18
— PKK'yı değerlendirmemiz ve PKK'ya yaklaşımımız... 19

Ermeni sorunu ve tavrımız 23

Kıbrıs sorununda tavrımız 25

ÖNSÖZ

Değerli okuyucu;

Uzun bir aradan sonra sizinleyiz.

1. sayımızda yapmamız gereken ön açıklamayı, 2. sayımızda da yapmamamız, haklı olarak eleştirilerinizle karşılaştı.

Roja Bolşevik, birleşik Bolşevik partinin, Kuzey Kürdistan kolu olan BOLŞEVİK PARTİ (Kuzey Kürdistan)'ın yayın organıdır.

İçinde bulunduğumuz koşullarda Roja Bolşevik, düzensiz periyotlarla yayınlanmaktadır, yayınlanacaktır. BOLŞEVİK PARTİ (Kuzey Kürdistan) kendi başına, bağımsız örgütsel çalışmasını yürütebilecek duruma gelene kadar, bu durum sürecektir.

Roja Bolşevik'i yayınlamak, düzenli bir yayın organını yaratmak içinatılan bir ilk adımdır. Örgütümüz gelişip güçlendikçe, Roja Bolşevik'in yayın periyodunda da değişiklik olacaktır. Bu olgu, bugünden daha fazlasını yapmaya çalışmanın önünde engel değildir. Bunun için de siz okuyucuların desteği büyük bir öneme sahiptir.

Bu sayımıza gelince: 2. sayımızın Almancaya tercüme edilmesine bağlı olarak, ulusal soruna yaklaşımımızda bazı temel görüşlerimizin özetlenerek, Almanca okuyan okuyucularımıza aktarılması ihtiyacı doğdu.

Almanca baskıya önsöze, ulusal sorun hakkındaki görüşlerimiz de özetlenerek eklendi. Bu bağlamda, elinizdeki yazı, esas olarak Almanca okuyan okuyucularımıza hitaben yazılmıştır.

Ulusal soruna bakış açımızın bu özet halinin yararlı olacağı kanaati ile Türkçesini de yayınlamaya karar verdik.

Roja Bolşevik'in daha sık yayınlanabilmesi için sizin desteğinizi bekliyoruz. Vereceğiniz destek, değişik örgütlerin ulusal soruna yaklaşımlarını, kendisine Kürdistanlı örgüt diyen örgütlerin yanlış gördüğünüz tavırlarını Marksizm-Leninizm temelinde eleştiren yazılarınız olabileceği gibi, sözkonusu örgütlerin belgelerini bize ulaştırmanız ve değişik olay ve eylemler hakkında yazacağınız yazılar da olabilir.

Roja Bolşevik'i, Kuzey Kürdistan'da komünizmin bayrağı haline getirmek için, Marksizm-Leninizme , onun temel ilkelerine sahip çıkmak isteyen ve bu uğurda mücadele eden herkesin, kollarını sıvaması, bu iş benim işimdir demesi gerekir.

Bu görevi yerine getirmek için iş başına!

Bir dahaki sayıda buluşmak üzere, mücadelede başarılar...

Mart 1995

ULUSAL SORUNDA GÖRÜŞLERİMİZİN ÖZETİ

Ulusal sorundan bahsedildiğinde, akla gelen ilk soru ulusun ve ulusal sorunun ne olduğudur.

*"**Ulus, tarihi olarak oluşmuş, dil, toprak, iktisadi yaşantı birliği ve kültür birliğinde ifadesini bulan ruhi şekillenme birliği temelinde oluşmuş istikrarlı bir insan topluluğudur.**" (Stalin, Eserler, Cilt 2, sayfa 258)*

İstikrarlı bir insan topluluğu olarak ulus, burada sayılan özelliklere, tarihte yaşanan tüm toplumsal dönemlerde sahip olmamıştır. Burada sayılan tüm özelliklere sahip olması ancak kapitalizmin gelişmesi döneminde olmuştur. Feodalizmin kapitalizm tarafından tasfiye edilmesi süreci, insanların uluslar biçiminde birleşme sürecidir de aynı zamanda. Bu açıdan bakıldığında ulus, *"yükselen kapitalizm çağının bir tarihi kategorisidir". (Stalin)*

İstikrarlı bir insan topluluğu olarak oluşan ulus, kendi içinde değişik sınıfları barındırır. Bu yanı ile ulus tanımı, sınıflarüstü bir tanımlamadır. Ulus içindeki her sınıf, ulusal sorunu kendi sınıfsal çıkarı temelinde çözmeye çalışır. Burjuvazi kendi sınıf çıkarları temelinde soruna yaklaşıp, ulusal devletini kurmaktan yana tavır takınırken, proletarya da kendi sınıf çıkarları temelinde soruna yaklaşmak zorundadır. Yani, ulusal kurtuluşu için ezen ulus burjuvazisine karşı mücadele ettiği gibi, "kendi" ulusunun burjuvazisinin de sömürücü bir sınıf olduğunun bilincinde, ulusal kurtuluşu sosyal kurtuluşla tamamlama görevini önüne koymak zorundadır.

▼▼▼

Çözülmesi gereken ulusal sorun nedir? Ulusal sorun, bir ulusun diğer bir ulus tarafından ezilmesi, ulus olarak sahip olması gereken haklardan yoksun olmasıdır. Yani ulusal baskıdır. Peki ama ulusal baskı nedir? *"Ulusal baskı, ezilen halkların sömürülmesi ve soyulması, ezilen milliyetlerin haklarının zorla kısıtlanması yolunda emperyalist çevrelerin başvurduğu önlemlerdir." (Stalin, Eserler, Cilt 3, sayfa 57)*

Bu baskı ve başvurulan önlemlerin kaldırılması sorunu; ulusal baskının kaldırılması sorunu genel olarak demokrasi sorunudur. Bir devlette ya

da ülkede burjuva demokrasisinin gelişme derecesinin en önemli ölçülerinden biri ülke içindeki hakim ulusun dışındaki uluslar, milliyetler üzerindeki baskının varlığı ve bunun derecesidir. İçinde bulunduğumuz emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, emperyalizmin, serbest rekabetçi kapitalizm döneminde kapitalizmin feodalizme karşı oynadığı ilerici rolün tersine, siyasi olarak gericileştiği gözönüne alındığında, burjuva demokrasisinin gericileştiği de ortaya çıkar. Bu gericileşme de, ulusal soruna gerçek çözümün, ancak bir bütün olarak emperyalizme karşı mücadele ederek elde edilebileceği sonucunu çıkarır.

Ulusal soruna ve ulusal hareketlere yaklaşım, uluslararası durumdan ve emperyalizme karşı mücadelenin genel çıkarlarından bağımsız olamaz, olmamalıdır. Ulusal mücadele ile sınırlı olan ve kendi ulusal devletini kurmak, gerçek anlamda bağımsızlık değildir. Emperyalizm şartlarında "ulusal devletler"in ne anlama geldiğini Stalin şöyle ortaya koyar:

"Uzlaşmaz ulusal zıtlıkları ve çok uluslu burjuva devletlerinin iç çürüklüğünü tamamıyla su yüzüne çıkaran emperyalist savaş, muzaffer sömürgeci güçler (İngiltere, Fransa, İtalya) içinde ulusal çatışmaların son derece keskinleşmesine, yenik çokuluslu devletlerin (Avusturya, Macaristan, 1917 Rusya'sı) tamamen çökmesine ve nihayet ulusal sorunun burjuvazi tarafından "en radikal" çözümü olarak ***yeni burjuva ulusal devletlerin (Polonya, Çekoslavakya, Yugoslavya, Finlandiya, Gürcistan, Ermenistan ve başkaları) oluşmasına yol açmıştır. Ne var ki, yeni bağımsız ulusal devletlerin oluşumu, milliyetlerin barış içinde bir arada yaşamalarına yol açmamıştır ve açamazdı da; bu çözüm ne ulusal eşitsizliği ne de ulusal baskıyı ortadan kaldırmadı, kaldıramazdı da, çünkü özel mülkiyet ve sınıfsal eşitsizlik temelinde oluşan yeni burjuva ulusal devletler: a) kendi ulusal azınlıklarına baskı yapmaksızın (Polonya, Beyaz-Ruslara, Yahudilere, Litvanyalılara, Ukraynalılara; Gürcistan, Ossetlere, Abazalara, Ermenilere; Yugoslavya, Hırvatlara, Boşnaklara vb.); b) topraklarını komşuları aleyhine genişletmeksizin –ki bu çatışmalara, savaşlara yol açar– (Polonya, Litvanya'ya karşı; Ukrayna, Rusya'ya karşı; Yugoslavya, Bulgaristan'a karşı; Gürcistan, Ermenistan'a, Türkiye'ye karşı vb.); c) emperyalist "büyük" güçlere mali, ekonomik ve askeri olarak boyun eğmeksizin, varlıklarını sürdüremezler."*** *(abç) (Leninizm Dizisi, 6. Defter, sayfa 170-171)*

Buradan çıkarılacak temel sonuç, ulusal devletin, emperyalizm şartlarında ulusal eşitsizliği ve ulusal baskıyı ortadan kaldıramayacağıdır. Ulusal baskı ve eşitsizliğin ortadan kaldırılmadığı koşullarda ise değişik ulus ve milliyetlerin barış içinde ve kardeşçe yaşamaları da mümkün

değildir. Bu olgudan yola çıkılarak da ulusal devletin savunusunun yanlışlığı sonucuna varılır. Biz ulusal devletin savunuculuğunu reddediyoruz.

Ulus değişik ve eşit olmayan sınıfları içerir. Ulusal devlette ise devlet, hakim sınıf olan burjuvazinin devletidir. Marksist-Leninistlerin böyle bir devleti savunma diye bir dertleri yoktur, olamaz da. Biz, hangi ulus ve milliyetten olursa olsun, işçi sınıfının devletinden, yani proletarya diktatörlüğünden yanayız. Burjuvazinin iktidarı şartlarında ulusal baskı ve eşitsizliğin ortadan kaldırılması mümkün değildir. Sömürü sistemini ortadan kaldıracak olan işçi sınıfı önderliğindeki proleter devrim, ulusal baskıyı ve uluslar arasındaki eşitsizliği gerçekten ortadan kaldıracak, değişik ulus ve milliyetlerin kendi özgür iradeleri temelinde kaynaşmalarının yolunu açacaktır.

Marksizm-Leninizm ulusal soruna, diğer bütün sorunlarda olduğu gibi proleter sınıf bakış açısı ile yaklaşmaktadır. Ulusal sorun gerçek anlamda ancak proleter devrimin zemini üzerinde çözülebilir. Proleter devrimi zemini dışındaki çözümler gerçek anlamda çözümler değildir.

Ulusal sorunun proleter devriminin bir parçası, ona tabi bir sorun olduğunu söyleyenler, eğer Marksist-Leninist bir çizgiye sahip değilseler, ezen ulus milliyetçiliği ile ezilen ulus milliyetçiliği arasında yalpalayıp dururlar. Ulusal soruna yaklaşım da, bir örgütün ne kadar Marksist-Leninist olduğunun ölçülerinden biridir. Böyle olduğu içindir ki *"Marx, ezen bir ulusun sosyalistinin ezilen ulus karşısındaki tutumunu soruşturuyor"* du. *(Lenin)*

Ulusal sorun, proleter devrime bağlı, onun bir parçasıdır tespiti, soruna genel yaklaşımın hangi temelde olduğunu anlatsa da, ulusal sorunun çözülmesi sorunlarına somut cevap vermemektedir. Bu sorunun cevabı, ulusal sorun içine giren her sorunda, soruna nasıl yaklaşıldığını ortaya koymakla mümkündür. Biz bütün sorunlar yerine, bazı temel tartışma sorunlarına nasıl yaklaştığımızı ortaya koyarak cevap verelim.

▼▼▼

Marksist-Leninistler her türlü milliyetçiliğe karşıdırlar. Fakat bu, ezen ulus milliyetçiliği ile ezilen ulus milliyetçiliği arasında ayrım yapmama anlamına gelmez. Ezilen ulus milliyetçiliği, ulusal baskıya karşı mücadele ettiği ölçüde, ulusal baskıya karşı olma anlamında demokratik bir yana sahiptir. Bu demokratik yanı desteklemek, ezilen ulusun kendisi için imtiyazlar istemesini desteklemek, ezilen ulus milliyetçiliğini destek-

lemek değildir. Ezilen ulus milliyetçiliğine karşı mücadele etmek ise, onun sahip olduğu demokratik yanın gözardı edilmesi anlamına gelmez. Buradaki farklılık, çeşitli milliyetçiliklere karşı değişik biçimlerde mücadele vermektir. Marksist-Leninistler milliyetçiliğe karşı proleterya enternasyonalizmini savunurlar. Herhangi bir ulusun ulusal gelişmesine destek vermezler. Kısa vadede ulusal baskının ortadan kalkmasını, uzun vadede ise ulusların kendi özgür iradeleri temelinde kaynaşmasını, ortadan kalkmasını hedeflerler. Bu hedef, aynı zamanda ulusal temelde oluşan tüm sınırların ortadan kaldırılmasını da içerir. Yani Marksist-Leninistler, sınırsız, sömürüsüz bir dünya hedefine sahiptirler. Bu hedefe varabilmek için de bütün uluslardan işçi ve emekçilerin birliğini savunurlar, bunun gerçekleşmesi için savaşım verirler.

Bu savaşımı verirken, herhangi bir devlet sınırları içinde yaşayan ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin, ortak sınıf örgütlerinde örgütlenmesi için çaba harcarlar. Örgütlenmede temel çıkış noktası, örgütlenme ilkesi ulusal değil, sınıfsaldır. Karşısında olduğu ve yıkmak için mücadele ettiği devlet andaki burjuva devletidir. Bu devlet hangi ulusun burjuvazisinin tahakkümünde olursa olsun, sözkonusu devlet sınırları içinde yıkılması gereken ortak düşmandır. Ezilen ulusun proletaryası ve tüm emekçilerinin kurtuluşu, sözkonusu devletin yıkılması ile ve yerine işçi sınıfı önderliğinde devrimci demokratik, ya da sosyalist bir iktidarın kurulması ile mümkündür. Bu da, ezilen ulusun işçi ve emekçilerinin, "kendi" ulusundan burjuvaziye karşı da mücadele etmesini zorunlu kılar.

▼▼▼

Marksist-Leninistler bütün ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliğinden yanadır. Fakat, sorun bu birliğin nasıl yaratılacağı sorununda düğümlenmektedir. Bütün uluslardan işçi ve emekçilerin birliğinden yana olduğunu söyleyenler, bunun nasılına verilen cevaplar temelinde ayrışmaktadırlar.

Dünya Komünist Hareketi tarihinden de görüldüğü gibi, bu soruya verilen cevap, Marksist-Leninist konumda olup olmamak için belirleyici bir rol oynamıştır. Tartışılan temel konulardan biri ulusların kendi kaderini tayin, ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı olmuştur. Kimileri bu hakkın kapitalizm şartlarında mümkün olmadığı için savunulmasını reddetmiş, kimileri de sosyalizm şartlarında bunu savunmanın gereksiz olduğunu savunmuştur. Her iki kesimin birleştiği yan ise, bir ulusun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkının reddidir.

▼▼▼

Bir ulusun ayrılma hakkının savunulması, değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliğini savunmakla çelişmez. Bu hakkın savunulması, herhangi bir ulusun ayrılmasını savunmak da değildir. Bizler Marksist-Leninistler olarak, herhangi bir ulusun zorla bir devlet çatısı altında tutulmasına karşıyız. Biz, değişik ulusların özgür iradeleri temelinde birliğinden yanayız. Özgür iradeleri temelindeki bir birlik ise, ancak ve ancak, ulusların eşit haklara sahip olduğu şartlarda; ezilen bir ulus ayrılma hakkına sahip olduğunda mümkündür. Ayrılma hakkına sahip öolmayan bir ulusun, herhangi bir birlik içinde yaşaması mümkündür. Fakat bu, o ulusun özgür iradesi ile birlikte yaşadığı anlamına gelmez.

▼▼▼

Bir ulusun özgür iradesini kullanması demek, o ulus üzerinde herhangi bir baskının olmadığı şartlarda, bizzat o ulusun nasıl yaşayacağına kendisinin karar vermesidir. Bunu dile getirmenin en uygun biçimi ise, özgür koşullarda yapılacak bir referandumdur.

Böylesi bir referandumda ortaya çıkacak bir ayrılma kararı Marksist-Leninistler için somut koşullarda yanlış olabilir. Buna rağmen sözkonusu ulusun verdiği karar kabul edilmek zorundadır. Bu karara karşı çıkıp şiddet uygulamak, uzun vadede gerçekleşebilecek bir birliğin temelini de ortadan kaldırır. Ulusların ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı savunulmadan, değişik uluslardan işçi ve emekçilerin birliğini sağlamak mümkün değildir.

Sorun sadece referandumda çıkacak olan kararı kabul etmek değildir. Bizzat eğer ayrılma somut durumda devrimi ilerletiyorsa, o zaman komünistler ayrılmayı da savunurlar. Bu konuda İ. Kaypakkaya şu tavrı takınır:

"Eğer Kürt milletinin ayrı bir devlet kurması, Türkiye Kürdistan'ında proletarya önderliğinde demokratik halk devriminin gelişmesi ve başarıya ulaşması imkanını artıracaksa, hangi milliyetten olursa olsun, sınıf bilinçli Türkiye proletaryası bizzat ayrılmayı destekleyecektir." (İ. Kaypakkaya, Seçme Eserler, sayfa 246-247, Ocak Yayınları)

İbrahim yoldaşın takındığı bu tavrı aynen savunuyoruz.

▼▼▼

Ulusların ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını savunmak, ulusal hareket-

lere karşı tavırın nasıl olması gerektiği konusunda da tartışmalara temel teşkil etmiştir. Bir ulusun ayrı devlet kurma hakkını savunmak, her ulusal hareketin desteklenmesini beraberinde getirmez. Çünkü, bir hak olarak savunulan ayrılma hakkı, o ulusal hareketin niteliğinden bağımsız olarak, komünistlerin kayıtsız, koşulsuz savunmaları gereken bir haktır. Sözkonusu ulusal hareketi desteklemekse, somut olarak o ulusal hareketin niteliğine bakılarak yapılmak zorundadır.

Marksist-Leninistlerin desteklediği ulusal hareketler, bir bütün olarak emperyalist sistemi zayıflatmaya, devirmeye yönelen ulusal hareketlerdir. Kısaca söylenirse, devrimci-ulusal hareketler, desteklenmesi gereken ulusal hareketlerdir. Bir bütün olarak emperyalizmi yıkmaya yönelmeyen, onu zayıflatmayan ve reformist ulusal hareketlerin desteklenmesi diye bir sorun yoktur. Bu hareketlerin desteklenmemesi, hiçbir şekilde bu hareketlere karşı olanların desteklenmesi demek değildir.

Emperyalizmi zayıflatmaya, yıkmaya yönelmeyen bir ulusal hareket ile, bu ulusal hareketi bastırmaya çalışan yine emperyalizmden bağımsız olmayan bir hareket, rejim, devlet güçleri arasındaki çatışma, son çözümlemede karşı-devrimin kendi içindeki bir çatışmasıdır. Karşı-devrimin kendi içindeki bir çatışmada bir yanı desteklemek komünistlerin işi değildir. Yine de, her ulusal hareketin ulusal baskıya karşı çıkan bir yanının olduğu ve bu anlamda ve bu sınırlar içinde demokratik bir öze de sahip olduğu unutulmamalıdır. Bu bağlamda bu demokratik özün olması ile, o ulusal hareketin desteklenmesi ayrı ayrı şeylerdir.

Marksist-Leninistler bir ulusal hareketin desteklenip desteklenmemesinin de ötesinde, sözkonusu ülkede varolan ulusal harekete bizzat önderlik yapma görevine sahiptirler. Eğer değişik uluslardan işçi ve emekçilerin birliği gerçekleştirilmek isteniyorsa, sözkonusu ulusal hareketin önderliğinin burjuvazi ve milliyetçilerin elinden alınması gerekir. Ulusal harekete Marksist-Leninistlerin önderlik etmesi, ulusun, ya da milliyetçiliğin savunulması anlamına gelmez. Herhangi bir ulusal harekete Marksist-Leninistler önderlik ediyorsa, o ulusal hareketin milliyetçi bir temelde gelişmesini önleme imkanları ve koşulları mevcuttur. Ya da başka türlü ifade edilirse, ulusal hareketin milliyetçi bir temelde gelişmesini engellemedikçe, Marksist-Leninistlerin o ulusal harekete önderlik yapabilmesi mümkün değildir. Güncel koşullarda ulusal sorunun çözümü öne çıkmış olsa da, bu, hiçbir şekilde ulusal sorunun sınıfsal soruna tabi ele alınmadığı, alınmayacağı anlamına da gelmez. Sorun, varolan bir harekete kimin, hangi temelde önderlik ettiği ve soruna nasıl yaklaştığı sorunudur. Marksist-Leninistler, ulusal sorunu daima proletaryanın sınıf

mücadelesine tabi, onu ilerletmesi temelinde ele alırlar.

▼▼▼

Değişik uluslardan işçi ve emekçilerin birliğini sağlamak için verilen mücadelede, yapılan propaganda ve ajitasyon bir ve aynı değildir. Ezen ulusun işçi ve emekçileri ile, ezilen ulusdan işçi ve emekçilerin enternasyonal birliğini, ezilen ulusdan işçi ve emekçilerin, ezen ulusdan işçi ve emekçilere karşı güvenini sağlamak, ancak, her ikisi için ayrı propaganda ve ajitasyon yapmakla mümkündür. Lenin'in deyimiyle:

*"**Gerçek yaşamda** Enternasyonal, ezen ve ezilen uluslara **bölünmüş** işçilerden oluşmaktadır. Eğer Enternasyonalin eylemi **birci olacaksa** propagandası her ikisi için aynı **olmamalıdır**." (Lenin, Marksizmin Bir Karikatürü..., sayfa 67, Sol Yayınları)*

Ezen ve ezilen uluslardan işçi ve emekçilere yapılacak propaganda ve ajitasyonun değişik olması, Marksist-Leninistlerin önüne ikili görevi koymaktadır. Bu ikili görev, ezen ulus komünistlerine ve ezilen ulus komünistlerine aynı hedefe varabilmek için değişik görevler yükler. Lenin bunu şöyle ifade eder:

"Ezen ulusların sosyal-demokratları (komünistleri /BN) ***"ayrılma özgürlüğü"** üzerinde ısrar ederlerken, ezilen ulusların sosyal-demokratları* (komünistleri /BN) ***"birleşme özgürlüğü"**nde ısrar ederler." (Leninizm Dizisi, 6. Defter, sayfa 72, İnter Yayınları)*

Bu görevlerin değişikliği, hiç bir zaman ezen ulus komünistlerinin "ayrılma özgürlüğü" dışında, ezilen ulus komünistlerinin de "birleşme özgürlüğü" dışında bir şey savunamaz şeklinde anlaşılmamalıdır. Burada esas sorun ağırlığın neye verileceğidir.

Ayrıca bu ikili görev, şu ya da bu ulusa mensup komünistlerin ayrı ayrı tavır takınacağı şeklinde de anlaşılmamalıdır. Bu görevler, üzerinde çalışılan coğrafyaya göre değişiklik gösterir. Örnek verirsek durum şöyledir. Kuzey Kürdistan'da çalışan komünistlerin, hangi ulus ve milliyetten olursa olsun, ağırlık vereceği yan "birleşme özgürlüğü"dür, buna karşı ise Türkiye'de çalışan komünistlerin ağırlık vereceği yan ise "ayrılma özgürlüğü"dür. Bu ikili görev doğru bir biçimde yerine getirilmeden de, değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliğini sağlamak mümkün değildir.

▼▼▼

Bu birliği sağlamanın bir başka sorunu da, değişik bölgesel koşulları gözönüne alan örgütlenmedir. Marksist-Leninistlerin örgütlenmede temel yaklaşımı, örgütlenme ilkesi sınıfsal temelde örgütlenmedir. Bölgesel farklılıklara göre örgütlenmek, o bölgedeki değişik ulus ve milliyetlerden işçilerin ortak sınıf örgütlerinde örgütlenmesini dıştalamaz. Sorun, değişik bölgelerin durumlarını gözönüne alan örgütlenmede değil, bu örgütlenmenin ulusal temelde mi, sınıfsal temelde mi yapıldığıdır. Marksist-Leninistler hangi ülkede, hangi bölgede örgütlenirse örgütlensin, örgütlenmesinin temel ilkesi, sınıfsal temeldeki örgütlenmedir.

Proletarya enternasyonalizminin savunulup savunulmamasındaki ölçülerden biri de "ulusal kültür"e yaklaşımdır. Ezilen ulusların ulusal kurtuluş mücadelesinde sarıldıkları bir şiar da "ulusal kültür" şiarıdır. "Ulusal kültür" şiarına karşı Marksist-Leninistler, demokratizm ve tüm dünya işçi sınıfı hareketinin uluslararası kültürü şiarını haykırırlar. Bu iki şiar, kesin bir biçimde birbirine karşı, birbirini reddeden şiarlardır. "Ulusal kültür" şiarı burjuva milliyetçiliğinin şiarıdır, işçi sınıfı hareketinin uluslararası kültürü şiarı ise proletarya enternasyonalizminin şiarıdır. Lenin'in şu tavrı bu konuda öğreticidir.

*"**Her** ulus, yaşam koşulları ister istemez demokratik ve sosyalist bir ideolojiyi üreten emekçi ve sömürülen bir kitleye sahip olduğundan dolayı, **her** ulusal kültürde –gelişmemiş olsa da– demokratik ve sosyalist kültürün unsurları vardır. Fakat **her** ulusun içinde burjuva bir kültür (ve çoğunlukla da bir aşırı gerici ve dinci kültür) de vardır, ve yalnızca "unsurlar" biçiminde değil, aksine **egemen** kültür olarak. Bu nedenle genel olarak "ulusal kültür", büyük tarımcıların, papazların ve burjuvazinin kültürüdür." (Leninizm Dizisi, 6. Defter, sayfa 93, İnter Yayınları)*

"Ulusal kültür" şiarını reddeden Marksizm-Leninizm, uluslararası proletaryanın kültürünün gayri milli olduğunu savunmaz.

Lenin'in deyimiyle:

*"Sorun, Marksistler için dolaylı ya da dolaysız olarak ulusal kültür şiarını atmanın mı, yoksa buna karşı her yerel ve ulusal özelliklere "uygunluk içinde" her dilde işçilerin **enternasyonalizmi** şiarını mutlaka propaganda etmenin mi caiz olduğudur." (age., sayfa 94)*

Yani sorun, şu ya da bu dilde yapılan propagandanın içeriğinin ne olduğudur. Enternasyonalizmin, sözkonusu ulusun dilinde propaganda edilmesi, ulusal biçime ***bürünmüş*** enternasyonalizmdir.

"Ulusal kültür" şiarı, ulusal sorunun çözümünde "ulusal kültürel özerklik" talebi biçimine bürünmektedir. Bu, bir devlet çatısı altındaki her ulusun yalnızca biçim olarak değil, içerik olarak ayrı bir "ulusal kültür"

çalışması yürütmesi demektir. Sözkonusu ulusun bütün fertleri için geçerli olacak olan bu kültür çalışması, açıktır ki ulusların birbirine yakınlaşmasına değil, birbirinden uzaklaşmasına hizmet eder. Biz Marksist-Leninistler böylesi milliyetçi bir çözümü reddediyoruz. Bizim bu çözüme karşı savunduğumuz çözüm bölgesel özerkliktir. Bölgesel özerklik durumunda, herhangi bir milliyete ve dile tanınmış olan tüm imtiyazlar kaldırılacak, milliyetler arasında tam hak eşitliği olacak ve her milliyet kendi dilinde eğitim yapacaktır, ama hepsi de değişik dillerde ve değişik biçimlerde aynı içeriğin, *"demokratizmin ve tüm dünya işçi sınıfı hareketinin enternasyonal ve enternasyonalist kültürü"* nün eğitimini verecektir. Böylece kültür ulusları, halkları birbirine düşman etmenin ve kırdırmanın aracı olmaktan çıkacak, onları birbirine yakınlaştırmanın bir aracı haline gelecektir.

▼▼▼

Ulusal sorunun tartışılmasında önemli olan bir konu da, kapitalizm şartlarında demokratik taleplerin savunulup savunulmaması, savunulursa, nasıl savunulacağı sorunudur. Dünya Komünist Hareketi'nin geçmişinde bu konu üzerine epeyce tartışılmıştır. Bugün kendisine Marksist diyenler içinde de, demokratik taleplerin savunulması sorununda yanlış yaklaşımlar mevcuttur. Bu yaklaşımlardan biri, "sol" bir yaklaşım biçiminde ortaya çıkmaktadır. Buna göre, işçi sınıfının, demokratik taleplerle işi yoktur, onun sorunu sömürü sistemini yıkmaktır. Bu yaklaşım proletaryanın yanında, sınıfsal bir tavır gibi görünse de yanlıştır. Sorunun özü, işçi sınıfı demokratizm için mücadele etmeden ve bu mücadelede eğitilmeden sosyalizme yürümesinin mümkün olmadığını görmemekte yatıyor. Bu konuda Marksistlerin tavrının ne olması gerektiğini Lenin'den uzun bir alıntı ile gösterelim.

"Parabellum yoldaşta, demokrasi alanında tutarlı devrimci program, sosyalist devrim adına küçümsenerek reddedilmektedir. Bu yanlıştır. Proletarya yalnızca demokrasi aracılığıyla, yani demokrasiyi tamamen gerçekleştirerek, savaşımın her adımını, en kararlı biçimde formüle edilmiş demokratik taleplerle bağlayarak zafer kazanabilir. Başka türlü değil. Sosyalist devrimi ve kapitalizme karşı devrimci savaşımı, demokrasinin sorunlarından ***biriyle****, burada ulusal sorunla* ***karşı karşıya koymak*** *saçmadır. Kapitalizme karşı devrimci savaşımı, bütün demokratik taleplerle, yani; cumhuriyet, milis, resmi görevlilerin halk tarafından seçilmesi, kadınların hak eşitliği, ulusların kendi kaderini tayini hakkı vb. gibi*

taleplerle ilgili devrimci bir program ve taktiklerle bağlamalıyız. Kapitalizm var oldukça, bu taleplerin tümü yalnızca bir istisna olarak ve üstelik tam olarak değil, budanmış biçimde elde edilebilir. Biz şimdiye dek gerçekleştirilmiş olan demokrasiye dayanır, kapitalizm altında bu demokrasinin tam olamayacağını teşhir eder, yığınların içinde bulunduğu yoksulluğun ortadan kaldırılmasının ve bütün demokratik dönüşümlerin ***tam ve her yönüyle*** *gerçekleştirilmesinin zorunlu temeli olarak kapitalizmin devrilmesini ve mülksüzleştirilmesini talep ederiz. Bu önlemlerin bir bölümüne burjuvazinin devrilmesinden önce, bir bölümüne bu devrilişin* ***seyri içinde****, bir bölümüne de devrildikten sonra başlanacaktır. Bu sosyal devrim tek bir çarpışmadan ibaret değildir, bilakis ekonomik ve demokratik dönüşümlerin* ***tüm*** *sorunları uğrunda, ancak burjuvazinin mülksüzleştirilmesiyle tamamlanan bir dizi çarpışmayı kapsayan bir dönemdir. Tam da bu nihai hedef adına tüm demokratik taleplerimize tutarlı devrimci bir formülasyon vermeliyiz. Verili bir ülkenin işçilerinin, bir tek demokratik dönüşümü bile tamamen gerçekleştirmeden önce burjuvaziyi devirmeleri tamamen düşünülebilir bir şeydir. Ne var ki, tarihsel bir sınıf olarak proletaryanın, en tutarlı ve devrimci kararlı bir demokratizm ruhu ile eğitilerek hazırlanmadıkça burjuvaziyi yenebilmesi asla düşünülemez. " (Leninizm Dizisi, 6. Defter, sayfa 110-111)*

Demokratik talepler uğruna savaşımı reddetmek, sosyalizm adına yapılsa da, sonuçta proleter devrimin zaferini olanaksız kılmaktır. Bu yüzden de demokratik talepler uğruna mücadeleyi, sosyalizm için mücadelenin karşısına koyan tavırlar reddedilmek zorundadır. Ulusal sorun bağlamında ise ulusların ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını savunmadan sosyalizm için savaşmak mümkün değildir. Bunun karşısında duran "sağ" sapmalar ise, demokratik talepler için mücadeleyi merkeze koymakta, her demokratik talep için mücadeleyi desteklemeyi görev saymakta ve reformizmde konaklamaktadır.

TÜRKİYE-KUZEY KÜRDİSTAN'DA ULUSAL SORUN

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da ulusal sorunda bugün güncel olan, Kürt ulusunun ulusal mücadelesidir. Bu mücadele özellikle son on yıl içinde

PKK'nın önderliğinde yürütülmektedir. 1990'ların başına gelindiğinde, bu mücadele geniş yığınları da içine çeken bir mücadele durumuna gelmiştir. Bu sorun sadece ulusal sorun bağlamında değil, genel olarak gündemin birinci sorunu olmuştur.

Kürt ulusunun ulusal sorunu dışında, Ermeni sorunu ve Kuzey Kıbrıs'ın faşist Türk ordusu tarafından işgal edilmesi ve Kuzey Kıbrıs'ın Türk devletinin resmen ilan edilmemiş bir vilayeti durumuna gelmesi bağlamında Kıbrıs sorunu en önemli sorunlardır. Bunlar dışında azınlık milliyetler –Arap, Çerkez, Rum, Asuri vb. milliyetler– üzerinde de ulusal baskı hüküm sürmektedir.

Yukarıda genel olarak özetlediğimiz görüşler temelinde, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da ulusal soruna nasıl yaklaştığımızı somutlaştırarak ve özet olarak aktaralım.

Türkiye Cumhuriyeti devleti kurulduğundan bu yana halklar hapishanesi olan faşist bir devlettir. Osmanlıdan devraldığı Ermeni katliamından sonra, Kürtlerin ayaklanmaları da tanklarla, toplarla bastırılmış, Kürtlerin varlığı inkar edilmiştir.

Bütün ulus ve milliyetlerden insanlar, baskı, zulüm altında yaşamaya mahkum edilirken, Türkleştirme, zora ve kandırmaya dayanan asimilasyon politikası sürekli bir biçimde uygulanmıştır.

Faşist Türk devleti bu politikayı sürdürürken, dönemin komünistleri ve devrimcileri, esasta Kemalizmin savunuculuğunu yapmışlardır. Öyle ki, Kemalizm ilerici, devrimci ve hatta sosyalist olarak gösterilmeye çalışılmıştır. Bu durum 1970'li yılların başına kadar sürmüştür.

Bizim öncülümüz ve TKP/ML'nin kurucusu olan İbrahim Kaypakkaya yoldaş, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da hakim olan Kemalist solculuğun karşısına, Marksist-Leninist bir bakış açısı ile çıkmış; Kemalizmin Türkiye'deki faşizm olduğunu, Kürt ulusunun ulusal baskı altında tutulduğunu ortaya koymuş, ulusların kendi kaderini tayin, ayrılıp ayrı devlet kurma hakkının tutarlı savunuculuğunu yapmış, ulusal soruna Marksist-Leninist temelde yaklaşmış ve çözümleri ortaya koymuştur.

İbrahim Kaypakkaya'nın özellikle Kemalizm ve ulusal sorunda takındığı Marksist-Leninist tavır, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da bir dönüm noktasını oluşturmuştur.

Biz Bolşevikler, ulusal sorunda İbrahim Kaypakkaya'nın Marksist-Leninist görüşlerinin tek gerçek savunucusu durumundayız. Onun yaptığı bazı hataları ise, gelinen yerde düzeltmiş ve ulusal sorundaki çizgimizi daha da geliştirmiş durumdayız.

Bu kısa bilgi aktarımından sonra görüşlerimizi aktaralım.

Örgütlenmede çıkış noktası...

Marksist-Leninistlerin örgütlenme ilkesinin ulusal temeldeki örgütlenme olmadığını, sınıfsal temeldeki örgütlenme olduğunu tespit etmiştik. Kuzey Kürdistan-Türkiye için de bu ilke geçerlidir.

Biz Marksist-Leninistler olarak sınıf savaşımımızda örgütlenmede çıkış noktası olarak belirli bir devleti, Türk devletini kendimize temel olarak alıyoruz. Çünkü devrim, bu devletin yıkılması temelinde gerçek haline gelecektir. Faşist Türk devleti yıkılmadan Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını özgür bir ortamda kullanması mümkün hale gelemez.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin yıkması gereken devlet, kurulu faşist Türk devletidir. Bu devlet, bütün ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin ortak can düşmanıdır. İster proletarya ve diğer emekçi katmanların kurtuluşu sözkonusu olsun, isterse de, ezilen ulus ve milliyetlerin kurtuluşu sözkonusu olsun; hepsinin kurtuluşunun önünde temel engel faşist Türk devletidir. Kurtuluşa varmak için ilk adım, bu devletin yıkılmasıdır. Böylesi bir durumda, düşmanı aynı olan değişik uluslardan proleterleri, uluslarına göre ayrı örgütlere bölme, ayrı ayrı devrim stratejilerini tespit etme, Marksizm-Leninizmin örgütlenme ve devrim anlayışıyla kökten çelişir.

Aynı düşmana sahip olmalarının zorunlu kıldığı, ortak örgütlenme, aynı zamanda Kürt ulusunun kurtuluşu için de gerekli olan örgütlenmedir. Kuzey Kürdistan'da özgür bir Kürdistan'ın kurulmasının temel koşulu, değişik uluslardan ve milliyetlerden proleterlerin ortak örgütlenip, ortak düşmanlarını yok etmekten geçer. Ortak örgütlenme sorununda İbrahım Kaypakkaya'nın tavrını aktararak bu noktayı kapatalım.

"... Milliyeti ne olursa olsun, bilinçli Türkiye proletaryası işçi ve köylü yığınlarını kendi bayrağı etrafında toplamaya çalışacak, bütün emekçi sınıfların sınıf mücadelesine önderlik edecektir. Türkiye devletini kendine temel alarak, Türkiye içindeki bütün uluslardan işçileri ve emekçileri ortak sınıf örgütleri içinde birleştirecektir." (İbrahim Kaypakkaya, Seçme Yazılar, sayfa 227, Ocak Yayınları)

"Marksist-Leninist hareket, işçi sınıfının ve diğer emekçilerin belli bir devlette, birleşik örgütlerde siyasi, sendikal, kooperatif, eğitsel vb. örgütlerde kaynaştırılmasını savunur. İşçileri ve emekçileri milliyetlerine göre ayrı örgütlerde toplama eğilimleriyle mücadele eder." (age., sayfa 258)

Özetlersek, aynı politik koşullar altında mücadele eden, aynı düşmana sahip olan değişik ulus ve milliyetlerden proleterlerin, ***tek bir partide*** örgütlenmeleri komünistlerin çıkış noktası olmak zorundadır. Birliğin olmadığı koşullarda, bu birliğin yaratılması için mücadele, yürütülmesi gereken temel mücadeledir. Birliği sağlamanın yolu da, başta ezen ulus şovenizmine olmak üzere, her türlü milliyetçiliğe karşı savaşımdan geçer.

Bizim bugün verdiğimiz mücadele de, değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliğini ve ortak örgütlenmesini sağlama mücadelesidir.

Ortak bir program temelinde yerel koşullara göre özerklik...

Bir devrim stratejisi ve ortak programa sahip olmak, ortak bir örgütlenmeyi gerektirir. Fakat, ortak bir program temelinde örgütlenmek, değişik bölgelerin farklılıklarını gözönüne almamak anlamına gelmez. Ortak bir program temelinde Kuzey Kürdistan'ın milli özelliklerini gözönüne alarak örgütlenmek, ulusal temelde örgütlenme değildir.

BOLŞEVİK PARTİ (Kuzey Kürdistan-Türkiye), ortak bir program temelinde örgütlenen iki partinin adıdır. Yani bu parti Birleşik Bolşevik Partisi'dir. Bu Birleşik Parti'nin Kuzey Kürdistan coğrafyası üzerinde çalışma yapacak olan parçası BOLŞEVİK PARTİ (Kuzey Kürdistan)'dır. BOLŞEVİK PARTİ (Kuzey Kürdistan)'ın yerel koşullara göre ayrı örgütlenirken, o coğrafya üzerinde sadece Kürtleri değil, orada yaşayan değişik ulus ve milliyetlerden bütün işçi ve emekçileri, ortak sınıf örgütlerinde örgütlemek için mücadele verecektir.

BOLŞEVİK PARTİ (Kuzey Kürdistan), Kuzey Kürdistan'daki çalışmasında, Birleşik Bolşevik Parti'nin programı ve siyasi görüşlerini, Kuzey Kürdistan'daki somut duruma uygulamada ve çalışmasında özerkliğe sahiptir. Bu bağlamda Kuzey Kürdistan'da proletarya enternasyonalizminin bayraktarlığını yapma görevine sahiptir.

BOLŞEVİK PARTİ (Kuzey Kürdistan), BOLŞEVİK PARTİ (Türkiye) ile ortak mücadele vererek faşist Türk devletini yıkıp, yerine işçi sınıfı önderliğinde devrimci demokratik halk diktatörlüğünü kurup, sosyalist devrimi gerçekleştirmenin önkoşullarını yaratmak, proletarya diktatör-

lüğünü kurmak için savaşım verecektir. Bu temelde de Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusunun özgürlüğüne kavuşmasını gerçekleştirecektir.

Ulusal sorunda ikili görev...

Genel yaklaşımı yukarıda ortaya koyduk. Burada kısaca bir kez daha değinelim.

Ulusal sorunun çözümünde temel yaklaşım, enternasyonalizmin gerçekleşmesinin ön –olmazsa olmaz– koşulu, ***ezilen ulusların ayrılıp ayrı devlet kurma hakkının kayıtsız-şartsız savunulması ve tüm uluslardan proleter ve emekçilerinin birliğinin ve kardeşliğinin sağlanmasıdır.*** Bunun için de, Kuzey Kürdistan bölgesi dışında olan örgütlülük, yani BOLŞEVİK PARTİ (Türkiye), "ayrılma özgürlüğü" üzerinde ısrar ederken, Kuzey Kürdistan'daki örgütlülük, yani BOLŞEVİK PARTİ (Kuzey Kürdistan) ise "birleşme özgürlüğü" üzerinde ısrar ve bu yönde çalışma yürütmesi; ikili görevin hakkı ile yerine getirilebilmesinin örgütsel alandaki ifadesidir.

Bu, somut olarak ajitasyon ve propaganda da BOLŞEVİK PARTİ (Kuzey Kürdistan)'ın ağırlığı "birleşme özgürlüğü"ne, BOLŞEVİK PARTİ (Türkiye)'nin ise ağırlığı "ayrılma özgürlüğü"ne vereceği anlamına gelir. Bu, hiç bir şekilde, BOLŞEVİK PARTİ (Kuzey Kürdistan)'ın "ayrılma özgürlüğü"nü, BOLŞEVİK PARTİ (Türkiye)'nin de "birleşme özgürlüğü"nü savunamayacağı anlamına gelmez. Sorunun özü, ajitasyon propagandada neye ağırlık verileceğidir.

Bunun dışında: Açıktır ki, kendini çok uluslu devletin birleşik partisi olarak kavrayan bir Komünist Partisi, ulusal sorun bağıntısında ülkenin geneli açısından da merkezi propaganda ve ajitasyonunda içinde bulunulan anda ağırlığın neye verilmesi gerektiğini tespit etmek görevine sahiptir. Türkiye genelinde ulusal sorun bağlamında ağırlık kuşkusuz Kürt ulusunun ayrılma hakkının ve tüm ezilen milliyetlerin tam hak eşitliğinin savunulmasına, TÜRK ŞOVENİZMİNE KARŞI MÜCADELEYE verilmek zorundadır. Ama ağırlığın buna verilmesi demek yalnızca bunun yapılacağı, merkezi propaganda da özgür birliğin propagandasının yapılmayacağı, bunun merkezi görev olmadığı anlamına gelmez.

Ağırlık merkezi propaganda da ayrılık hakkının savunulmasına verilmek kaydı ile, bunun yanında özgür birliğin de propagandası yapılmak zorundadır.

Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkının savunulması...

Biz Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını savunmanın, bugün ulusal sorunda Marksist-Leninist, proleter enternasyonalisti olmanın temel ölçülerinden biri olduğunu savunuyoruz. Bu hak savunulmadan, Kürt ulusundan işçi ve emekçilerin, Türk ulusundan işçi ve emekçilere karşı olan güvensizliği ortadan kaldırmak mümkün değildir. Bu güvensizlik ortadan kaldırılmadan da, işçi ve emekçileri ortak sınıf örgütlerinde biraraya getirmek mümkün değildir. Değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçileri ortak sınıf savaşımında birleştirmek isteyenler bu hakkı kayıtsız-koşulsuz savunmak zorundadırlar.

Bu hakkı savunmak, ayrılmayı savunmak anlamına gelmez. Kuşkusuz, ayrılıp ayrılmayacağına Kürt ulusu kendisi karar verecektir. Fakat, bizim komünistler olarak tavrımız, bugün ayrılmayı savunmak değildir. Biz ayrılmayı savunmuyoruz, ama bugün asıl karşı olduğumuz şey zoraki birliktir.

Gönüllü birlik, ancak Kürt ulusunun kendi özgür iradesi temelinde vereceği kararla mümkündür. Kürt ulusunun kendi özgür iradesini kullanabilmesi ise, ancak demokratik devrimin başarıya ulaşması ile, faşist Türk devletinin yıkılması şartlarında mümkündür.

Biz gönüllü birlikten yanayız. Fakat Kürt ulusu ayrılmaya karar verirse, buna karşı kullanılacak her türlü zora da karşıyız.

Bizim savunduğumuz çözüm, ayrılıp ayrı devlet kurma değil, özgür irade temelinde oluşacak bölgesel özerklik ya da federasyondur.

Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını savunurken, azınlık milliyetler için de tam hak eşitliğini savunuyoruz. Bu, ayrı devlet kurma hakkı dışında tüm konularda tam hak eşitliğini savunmak demektir.

Bu tam hak eşitliğinin sağlanması bağlamında en önemli ilk sorunlardan biri dil sorunudur. Biz Marksist-Leninistler, hangi gerekçe ile olursa olsun ***zorunlu bir devlet dili***ne kesinlikle karşıyız. Her milliyetin kendi ana dilinde konuşma, eğitim yapma, bütün ilişkilerinde ana dilini kullanma vb. hakkını savunuyoruz ve bunun şartlarını yaratmayı görevlerimizden biri olarak tespit ediyoruz.

Bunlar bizim Türkiye-Kuzey Kürdistan'da ulusal soruna karşı yaklaşımımızın bazı temel yanlarıdır.

Bugün Kuzey Kürdistan'da ulusal mücadeleye önderlik eden PKK'yı

nasıl değerlendirdiğimizi de özetleyerek ortaya koyarsak, Kürt ulusal sorununa nasıl yaklaştığımız biraz daha açığa çıkacaktır.

PKK'yı değerlendirmemiz ve PKK'ya yaklaşımımız...

PKK'yı değerlendirirken, önce onun ortaya çıktığı zamanki görüşlerine kısaca bakmak gerekiyor. PKK oluştuğu dönemde, işçi sınıfının kurtuluşunun bilimi, Marksizm-Leninizmi, kendi mücadelesine ışık tutan bir bilim olarak savunma, kendisini ise işçi sınıfının örgütü olarak görme iddiasında idi.

PKK, "Manifesto"sunda şu görüşleri savunmakta idi:

"Marksizm-Leninizmin çağ, devlet, devrim, parti, proletarya diktatörlüğü konusundaki görüşleri her dönemden daha da çok dünya halklarına eylem klavuzu olmaya devam etmektedir." (Kürdistan Devriminin Yolu (Manifesto), sayfa 20)

Türk ulusundan işçi sınıfı ve Marksist-Leninist hareketle ilişki hakkında ise şunları savunmaktaydılar:

"... Türk işçi sınıfı hareketi ve Marksist-Leninist hareket içinde proleter enternasyonalizmini temel alan, Türkiye devrimi ile Kürdistan devrimi arasındaki bağı doğru olarak kavrayan eğilimler de gelişmekte ve iki ülkenin devrimci güçleri arasındaki dayanışmayı, ittifak biçiminde yorumlayan doğru anlayış giderek güçlenmektedir." (agk., sayfa 43)

Bu iki alıntıya bakıldığında PKK, laf düzeyinde Marksizm-Leninizmi, proleter enternasyonalizmini savunma görünümündedir.

Hedefinin ne olduğunu da şöyle ifade etmekte idi:

"PKK, çöken emperyalizm ve yükselen Proletarya Devrimleri Çağında, Kürdistan Halkını emperyalist ve sömürgeci sistemden kurtarmak, Bağımsız ve Birleşik bir Kürdistan'da Demokratik bir Halk Diktatörlüğü kurmak ve nihai olarak sınıfsız toplumu gerçekleştirmek amacındadır.

PKK'nın önderlik ettiği Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, sosyalist ülkeler, ulusal kurtuluş hareketleri ve işçi sınıfı hareketlerinin temel gücünü oluşturdukları dünya sosyalist devriminin bir parçasıdır." (agk., sayfa 51)

Bu alıntı içinde çağ tespiti ve sosyalist ülkeler bağlamındaki görüş yanlış olsa da, PKK komünizme varma hedefine sahip olduğunu ve kendisinin uluslararası sosyalist hareketin bir parçası olduğunu savunmaktadır. Bu,

en azından lafta böyledir.

PKK, sosyalistlikle hiçbir ilişkileri kalmayan ülkeleri –başta sosyal-emperyalist "SSCB" olmak üzere–, sosyalist olarak görmekte ve pratik olarak da bu "sosyalist" hareketin parçası olduğunu savunmakta idi. Bunun sonucu olarak da, emperyalizme karşı mücadele etmeyi savunduğunda bu mücadelenin içinde Rus sosyal-emperyalizmine karşı mücadele yoktu. Yani bir bütün olarak dünya emperyalist sistemine karşı mücadele etme durumunda değildi.

Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimine yanlış ve milliyetçi bir temelde yaklaşmakta, Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmini, kendi milliyetçiliğini haklı çıkarmak için bir araç olarak kullanma durumunda olduğu, somut olarak savunduğu görüşlerinde ve pratiğinde çok geçmeden ortaya çıktı.

Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist (Bolşevik) [TKP/ML (B)] olarak PKK'nın yanlışlarına karşı sürekli olarak yürüttüğümüz ideolojik mücadele, Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını kayıtsız-şartsız savunma ve bu açıdan, Kürt ulusunun ulusal baskıya karşı verdiği mücadelenin demokratik bir öze sahip yanını desteklemenin yanısıra, PKK'nın savunduğu görüşlere ve yaptığı belli eylemlere karşı mücadele etme biçiminde olmuştur.

Biz, PKK'yı burjuva milliyetçi bir örgüt olarak gördük, görüyoruz. PKK'nın devrimci olup olmadığı konusundaki tavrımız ise: PKK bağlamında belirleyici niteliğin burjuva milliyetçiliği olduğunu söylemek, PKK'yı tek kavramla devrimci veya karşı-devrimci olarak nitelemeyi reddetmektir. PKK devrim bağlamında ara akım konumundadır.

PKK'nın önderliğindeki ulusal hareketin desteklenip desteklenmemesi bağlamında ise tavrımız şöyledir: Bu hareket bugün hala şu ya da bu emperyalist gücün doğrudan denetiminde değil. Bu bir olgudur. Bu bir olgu olduğu kadar, şu da bir olgu: Hareketin başını çeken PKK, kendi savaşına destek verilmesi şartlarında emperyalist güçlerle anlaşmaya ve işbirliğine açık bir burjuva milliyetçi örgüt. PKK'nın gericilikle ve emperyalizmle anlaşma ve işbirliğine açık olduğu, gerek teorik olarak savunduğu görüşlerle,bir zamanlar sosyalist olarak gördüğü Sovyetler Birliği'ne karşı tavrı ile, gerekse Ortadoğu somutunda gerici faşist rejimlerle (İran, Suriye) giriştiği, "taktik" gördüğü ve fakat "stratejik" hale çevirmeyi önüne görev olarak koyduğu *(Bkz. III. Kongre Kararları)* ittifaklarla belgelidir. Bu durumda PKK önderliğindeki bugünkü ulusal hareketin bir bütün olarak emperyalizmi zayıflatmaya, yıkmaya yöneldiği söylenemez.

Aynı şekilde, bugünkü hareketin emperyalizmin doğrudan uzantısı olduğu da söylenemez. Bu hareketi bastırmaya çalışan faşist Türk devleti ise emperyalizmin doğrudan parçası ve uzantısıdır ve Türkiye-Kuzey Kürdistan devriminin baş hedefidir.

Somut olarak bugün Kürdistan'da yürüyen savaşta bir yanda Türk faşist devlet güçlerinin şahsında emperyalizm, faşizm, gericilik vardır; diğer yanda ise emperyalizmle uzlaşmaya hazır ve fakat bugünkü konumu ile emperyalizmin uzantısı olmayan, Türk faşist devletine vurduğu darbelerle onu ve dolayısı ile onun ardında duran emperyalist güçleri de zayıflatan burjuva milliyetçi PKK şahsında ve önderliğinde bir ulusal hareket vardır.

Bunun ötesinde PKK önderliğindeki bugünkü ulusal kurtuluş hareketinin ulusal baskıya başkaldıran haklı, demokratik bir özü de vardır. Bütün bu nedenlerle PKK önderliğindeki ulusal harekete sınırlı bir destek vermek, ulusal baskıya karşı haklı başkaldırıdan yana tavır koymak, Kürt ulusunun ayrılma hakkını savunmak, somut olarak bugün faşist Türk devlet güçleri ile savaşta PKK'dan yana tavır takınmak, güç ölçüsünde pratik destek vermek görevdir.

Bu görev kuşkusuz, PKK'nın kuyruğuna takılmak anlamına gelmez. Bu görev, PKK'nın Marksizm-Leninizm adına savunduğu burjuva milliyetçisi çizginin, PKK'nın Marksizm-Leninizm adına savunduğu halk demokrasisi ile ilgisi olmayan gerici siyasi çizgi ve uygulamaların; ve PKK'nın emperyalizme karşı tutarsızlığının teşhiri, buna karşı ideolojik mücadele ile birlikte ele alınarak çözülmek zorundadır.

Kürt ulusunun ulusal hareketi karşısında genel tavrımız bu olmuştur. 1980'li yılların son dönemlerindeki gelişmeler, PKK'nın, faşist Türk devletine karşı verdiği mücadelede sağa kaydığı, milliyetçiliğin dinci gericilikle birleştirildiği, faşist Türk devletini yıkma hedeflerinin olmadığının bütünüyle ortaya çıktığı ve ulusal sorundaki çizginin tamamen reformist bir çizgiye de dönüştüğünü ortaya koydu.

Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesi, faşist Türk devleti ile anlaşma mücadelesine dönüşmüştür. Şimdi verilen silahlı mücadelenin temel hedefi, Türk devletini masaya oturtmak içindir. Ulusal sorunun çözümünde, ortaya çıktıklarında savundukları "Bağımsız Birleşik Demokratik Kürdistan" hedefi de terkedilmiş ve bunun yerine, faşist Türk devletinin sınırları içinde elde edilebilecek –en iyi halde federasyon– çözümlerden birinden yanadırlar. Bu konudaki tavırlarının kesin dönüm noktası, 1993 Mart ayında ilan ettikleri "ateşkes" olmuştur. Kuşkusuz bizzat "ateşkes"in kendisi daha önceden savunulan siyasetin

bir ürünüdür. Fakat bu olgu, "ateşkes" ilanının PKK'nın siyasetinde vardığı yeri en açık biçimiyle ortaya koyma anlamında bir dönüm noktası olduğu gerçeğini ortadan kaldırmaz.

Tabii ki, bütün bu gelişmeler burjuva milliyetçiliğinin doğal sonucudur. Biz, PKK niye böyle yapıyor diye soruna yaklaşmıyoruz.

Sorun, burjuva milliyetçiliğinin bizzat kendisinde yatıyor.

Sosyal devrimin bir parçası olan ulusal sorunun gerçek çözümü, ancak proletarya enternas-yonalizmi, Marksizm-Leninizm bilimi temelinde, bu bilim temelinde değişik uluslardan işçi ve emekçilerin birliğini sağlayan BOLŞEVİK PARTİ önderliğinde yapılacak devrimle mümkündür.

Bizim temel mücadelemiz, burjuva milliyetçiliği, reformizm, dini gericiliğin savunulmasına karşı, Kürt ulusunun özgürlüğünü de sağlayacak, sosyalist devrimin yolunu açacak olan Demokratik Devrim için mücadeledir. Bu mücadele ise sınıfsal temelde yürütülmek zorundadır. Faşist Türk devletini ve onun kapitalist sistemini yıkmadan Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusunun kendi kaderini tayin, ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını özgürce kullanabilmesi de mümkün değildir.

Gelinen yerde PKK'nın gidişi, faşist Türk devleti ile anlaşma, bu anlaşmayı sağlayabilmek için de emperyalist ülkelerin yardımına –bugün bu diplomasi alanında epey yol almıştır– başvurma ve onlarla pazarlıklar yapmaya yöneliktir.

Faşist Türk devleti masaya oturmaya hazır olsa, PKK çoktan hazırdır. Bugün hala faşist Türk devletinin uzlaşmaya yanaşmamasına rağmen, gidişat, uzun vadede bunların oturup pazarlıklar yapacağı ve anlaşacağını göstermektedir.

Bu olgular gözönüne alındığında, bu ulusal harekete önderlik eden PKK'nın her attığı adımı takip etmek ve somut olarak tahlil etmek gerekiyor. Önceden verilen sınırlı destek, artık her olay bağlamında somut olarak yapılacak tahlile dayanmalı ve destek verilip verilmeyeceği, verilecekse hangi sınırla ve nasıl verileceği de her somut duruma göre belirlenmelidir.

Bu konuda aceleci ve toptancı davranmamak gerekir.

PKK'yı değerlendirme bağlamında burada özetlediğimiz görüşler, kuşkusuz, PKK'nın her önemli sorunda somut olarak takındığımız tavırları ortaya koymamaktadır.

Böyle olduğu için de görüşlerimizi Almanca okuyan okuyucularımıza yeterli bir biçimde tanıtmada eksiklik vardır.

Okuyucu buradaki görüşlerin genel yaklaşımımızın bir özeti olduğunu sürekli gözönünde tutmalıdır.

ERMENİ SORUNU VE TAVRIMIZ

Ermeni sorunu bugün Türkiye-Kuzey Kürdistan'da güncel bir sorun değildir. Fakat buna rağmen önemli sorunlardan biridir. Bugün Kuzey Kürdistan-Türkiye'de Bolşevikler dışında kendisine Marksist-Leninist diyenler, bu konuda doğru bir siyasete sahip değildirler. Bugün Ermeni tanımı, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da küfürle eşanlamlı kullanılmaktadır. Faşist Türk devleti Türk şovenizmini kışkırtmada kullandığı temel araçlardan biri Ermeni düşmanlığıdır. Kürt örgütlerin büyük çoğunluğu da Ermeni sorununa Kürt milliyetçisi temelde yaklaşmakta, Batı Ermenistan'ı Kürdistan coğrafyası içinde göstermektedir.

Şovenizmin ve milliyetçiliğin kendisini en açık biçimde gösterdiği bu sorunda doğru tavır takınmak, şovenizm ve milliyetçiliğe karşı mücadele etmek, sınıf mücadelesinde değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliğini sağlayabilmek tayin edici önemdedir. Bu yüzden de, bugün güncel bir sorun olarak kendisini dayatmasa da, bu konuda tavır takınmak ve doğrunun mücadelesini vermek gerekiyor.

1915'de Osmanlı-Türk hakim sınıfları, Ermeni ulusunu ulus olarak yok etme, soykırımdan geçirme işine girişmiş, Batı Ermenistan'dan Ermenileri sürmüş, Batı Ermenistan'daki Ermeni nüfusun çok büyük bir bölümünü katletmiş, topraklarından sürdüğü ve büyük bölümünü yok ettiği Ermenileri ***Türkiye'de*** bir ulus olma durumundan çıkarmıştır. Fakat Ermenilerin Türkiye'de soykırım yoluyla ulus olmaktan çıkarılması, Türk soykırımcıların düşlerinin tersine *"Ermeni sorununun nihai çözümü"* olmamıştır. Ermeni ulusu bir yandan Doğu Ermenistan'da Sovyet Ermenistan'ın şahsında devlet kurarak, diğer yandan da Batı Ermenistan'daki katliamdan çıplak canlarını kurtaranların sığındıkları yabancı ülkelerde kurdukları diasporadaki Ermeni topluluklarının şahsında varlığını sürdürmüştür. Türkiye'de bugün Lozan Antlaşması temelinde "ulusal azınlık" statüsüne sahip olarak yaşayan Ermeniler –ki onlar da sürekli milli baskı altındalar– nüfus olarak, diasporadaki Ermeni nüfusuna göre çok küçük bir bölümü oluşturmaktadırlar. Diasporadaki Ermenilerin haklı talebi ise Ermenistan topraklarına geri dönmektir.

Türkiye'deki Ermenilerin bugün bir ulus oluşturmadıkları gerekçesi ile, yurtdışındaki Ermenilerin Batı Ermenistan topraklarına yerleşme hakkının reddedilmesi bütünü ile yanlış bir tavır olur. Çünkü Ermeni ulusuna karşı yönelen tarihi haksızlık, *"tarihin ana akışı dışında kalmış, onun akışını engellemeyen, rahatsız etmeyen, proleter sınıf mücadelesinin derin-*

leşmesini ve genişlemesini engellemeyen" (Lenin, Tüm Eserler, Cilt 6, sayfa 125, Almanca) bir tarihi haksızlık değil, tersine *"toplumsal gelişmeyi ve sınıf mücadelesini hala **doğrudan doğruya** engelleyen"* bir tarihi haksızlıktır. Bugün ülkemizde işçi sınıfı ve emekçi yığınlar içinde şoven görüşleri yaymada hakim sınıfların elindeki en etkili silahlardan bir Ermeni düşmanlığıdır. Türk işçi ve köylüleri (bu arada Kürt işçi ve köylüleri de) geçmişteki Ermeni soykırımının sorumluluğunda pay sahibidir. Türkiye'-de çeşitli milliyetlerden işçi sınıfının proleter enternasyonalizmi temelinde eğitilmesi ve birleştirilmesi, hakim sınıfların elindeki Ermeni düşmanlığı ideolojik silahının etkisizleştirilmesini önemli bir görev olarak önümüze koymaktadır. Ermeni düşmanlığı işçi ve emekçi yığınlar içinden sökülüp atılmadıkça, Türkiye'de çeşitli milliyetlerden proletaryanın enternasyonalist temelde birliği sağlanamaz. Ermeni düşmanlığının sökülüp atılması ise pratik olarak ancak Ermeni soykırımının lanetlenmesi ve diasporadaki Ermenilerin Batı Ermenistan'a yerleşme haklarının tutarlı bir şekilde savunulması ile mümkündür. Soykırımın sorumluluğuna ortak olan Türk işçileri, köylüleri için (yalnızca onlar için değil, Kürt işçi ve köylüleri için de) tek doğru enternasyonalist tavır, sorumluluğunda pay sahibi oldukları bu tarihi haksızlığı ortadan kaldırmak yönünde açıkça tavır takınmaktır.

Ermeni ulusundan işçilerin ve köylülerin Türk ulusundan işçilere ve köylülere duyduğu güvensizlik, ancak Türk işçi ve köylülerinin Türk faşist hakim sınıflarından değişik tavır takındıklarını göstermeleri temelinde ve ortak düşmana karşı ortak mücadele pratiği içinde ortadan kaldırılabilir. Bunun olmadığı şartlarda, Ermeni milliyetçiliğinin Ermeni işçileri ve emekçileri arasında taban bulması ve proletaryanın bölünmüşlüğünün derinleşmesi kaçınılmazdır. Bu ise yalnızca sınıf mücadelesinin derinleşmesini engellemeye yarar, hakim sınıflara yarar.

Diasporadaki Ermenilerin Batı Ermenistan'a geri dönme, yerleşme hakkının savunulması, bunun *"yeni bir tarihi haksızlık"* yaratacağı gerekçesi ile itiraza uğruyor. "Yeni bir tarihi haksızlık" ancak diasporadaki Ermenilerin Batı Ermenistan'a yerleşme hakkı, bugün burada yaşayan Ermeni olmayanların buralardan sürülmesi biçiminde anlaşılır ve uygulanırsa sözkonusu olur. Açıktır ki bu hak ve talep, bu biçimde anlaşılıp, uygulanamaz. Batı Ermenistan geçmişte de yalnızca Ermenilerin yaşadığı bir alan değildi. Gelecekte de yalnızca Ermenilerin yaşadığı bir alan olmayacaktır. Ermenilerin Batı Ermenistan'a dönmesi/yerleşmesi, burada bugün oturan Ermeni olmayan nüfusun sürülmesi demek değil, onların yanına Ermenilerin de gelip-yerleşmesi demektir.

Bu noktada bir başka sorun da şudur: Batı Ermenistan'a dönme-yerleşme hakkına sahip Ermeniler, bu hakkı kullandıklarında ne olacaktır? Batı Ermenistan'ın, Doğu Ermenistan'la birleşmesi; Batı Ermenistan'ın ayrılması vb. talepler karşısında tavır nedir, ne olmalıdır? Önce aynı Kürdistan sorununda olduğu gibi, Ermenistan sorununda da bizi öncelikle ilgilendiren alan, Ermenistan'ın bugünkü TC devleti sınırları içindeki bölümüdür. Biz soruna öncelikle TC devletini yıkmak ve özgür halkların özgürce birleştiği bir Türkiye'yi yaratmak bakış açısı ile yaklaşıyoruz. Bu yüzden Ermenistan'ın birleştirilmesi ya da Batı Ermenistan'ın ayrılması bugün bizim programımız değildir. Fakat biz özgür birlikten yanayız. Bu ise ancak ayrılma hakkının –pratik olarak da kullanılması şartları olduğu halde– tanınması, savunulması şartlarında mümkündür. Ermenistan bağlamında Batı Ermenistan'ın –diasporadaki Ermenilerin yoğun bir şekilde bu alana yerleşme hakkını kullanması halinde– ayrılması ve Ermenistan'ın birleşmesi, mantık bakımından ve pratik olarak mümkündür. Yani bugün diasporadaki Ermenilerin Batı Ermenistan'a dönme ve yerleşme hakkının savunulması, aynı zamanda ayrılma hakkının da savunulması anlamına gelir. Dönme ve yerleşme hakkı daha bugünden bu bilinçle savunulmalıdır.

Ermeni sorunundaki genel yaklaşımımız özetle böyledir. Bunun pratiğe yansıması ise, en başta faşist Türk devletinin Ermenilere ve Ermeni soykırımına karşı tavrına karşı mücadele ederken, kendisine devrimci diyenlerin ve Kürt örgütlerinin –en başta PKK'nın– tavırlarına karşı da mücadele vermektir.

KIBRIS SORUNUNDA TAVRIMIZ

Kıbrıs, faşist Türk ordusunun "barış harekatı" adı altında 20 Temmuz 1974 tarihinde gerçekleştirdiği askeri saldırı ve işgal harekatı sonucu, Kuzey ve Güney Kıbrıs olarak fiilen ikiye bölündü. Bu işgal sonucu adanın kuzeyinde %39'luk toprak oranı Türk tarafınca kontrol altına alındı.

Bu işgalin ertesinde oluşturulan "Kıbrıs Türk Federe Devleti", 15 Kasım 1983 tarihinde "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti" adını alarak, faşist Türk devletinin bir vilayeti olduğunu daha da açık bir biçimde göstermeye başladı. Görünürde "bağımsız" devlet "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti", faşist Türk devletinin klasik anlamda bir sömürgesi durumundadır.

İşgalden bu yana geçen yaklaşık 21 yıl süresince, bir yanında faşist Türk devleti, diğer yanda ise Yunanistan olmak üzere, emperyalist

ağababalarının da çabası ile Kıbrıs sorununun çözümü için değişik öneriler ve görüşmeler yapıldı. Bugün hala bu sorun üzerine tartışmalar yürümektedir ve yürüyecektir de. Bu tartışmalar ve önerilerin tümü, Kıbrıs'ta bugünkü ekonomik ve sosyal ilişkilerin varlığını koruduğu koşullarda, emperyalistlerin istemine uygun olan "çözüm" önerileridir.

Kıbrıs'ın kuzeyinin faşist Türk devletinin askeri tarafından işgal edilmesine karşı mücadele ederken, bu konuda öne çıkan tavrımız, faşist Türk ordusunun Kıbrıs'tan defolmasıdır. Buna bağlı olarak da tüm yabancı askerlerin Kıbrıs'tan defolmasıdır.

Biz Kıbrıs halkının devrimci mücadelesine maksimal desteği, bugün Kıbrıs'ın kuzeyini işgal eden faşist Türk devletini yıkma mücadelemizi bütün gücümüzle geliştirerek verebiliriz. Faşist Türk ordusunun Kıbrıs'tan çekilmesi için mücadele, bizim devrim mücadelemizin ayrılmaz bir parçasıdır.

Biz Kıbrıs'ta emperyalistlerin tüm çözüm planlarına hayır diyoruz! Kıbrıs'ta çözüm, burjuvazinin iktidarı şartlarında kozmetik değişikliklerde değildir. Bütün ulusal sorunlarda olduğu gibi, Kıbrıs'ta da tek gerçek çözüm, proletarya önderliğinde, emperyalizme bağımlılık zincirinin bütün biçimlerini kırıp atacak devrimdir.

Bu devrim, Kıbrıs'ın bugünkü şartlarında kuzeyde faşist Türk devletinin işgalini kaldırıp atacak, diğer bölgelerde tüm yabancı askeri güçleri kovacak, ülkenin tam demokratikleştirilmesini ve tam bağımsızlığını sağlayacak ve sosyalist devrim ve sosyalizm için yolu açacak anti-emperyalist, demokratik devrim olacaktır! Ancak böyle bir devrim yoluyladır ki, değişik ulusların ve milliyetlerin barış içinde yanyana yaşamalarının şartları yaratılabilir, ulusal sorun gerçekten çözüm yoluna girer, ulusal baskı ortadan kaldırılır, ulusların özgür birliğinin yolu açılabilir. Bunun dışındaki hiçbir çözüm, gerçek çözüm değildir.

Açıktır ki böyle bir çözüm, böyle bir çözüme önderlik edecek bilinçli bir proletarya ve onun etrafından birleşmiş savaşan emekçi yığınların eseri olabilir. Böyle bir çözümün gerçekleştirilmesi için bugün ilk hedef, böyle bir çözüme önderlik edebilecek Marksist-Leninist, Bolşevik bir partinin Kıbrıs'ta yaratılması, inşasıdır.

Kıbrıs'ın kuzeyini işgal eden faşist Türkiye Cumhuriyeti'ndeki Komünistler açısından Kıbrıs bağlamında bugünkü temel görev, Türk faşist hakim sınıflarının Kuzey Kıbrıs'ı işgaline karşı bütün araçlarla mücadele ve Kıbrıs'ın kuzeyinden faşist Türk ordusunun geri çekilmesi için mücadele yanında, Kıbrıslı Komünistleri, mücadelelerinde proleter enternasyonalisti bir ruhla desteklemektir.

Türkiye'nin çeşitli ulus ve milliyetlerinden proletaryası ve ezilen halkları, Kuzey Kıbrıs'ın işgali bağlamında, bu işgalin kaldırılması için mücadele etmedikçe, faşist hakim sınıfların suç ortağı konumunda durduğunu bilmek zorundadır. Kıbrıs'ın kuzeyinin işgal altında tutulması, Türkiye proletaryasının kurtuluş mücadelesinin önünde büyük bir engel, Türkiye'nin ezilen uluslarının kurtuluş ve özgürlük mücadelelerinin önünde bir ayak bağıdır. Çünkü Engels'in yüzyıl önce söylediği gibi:

"Bir başka halkı ezen bir halk özgür olamaz".

▼▼▼

Ulusal sorun konusunda bazı temel görüşlerimiz özet olarak böyledir.

Siz değerli okuyucularımızdan isteğimiz, eleştirileriniz ve önerileriniz varsa bize ulaştırmanızdır.

Karşılıklı tartışma içinde görüşlerimizi daha da yakından tanıma imkanınız olacak, bizim de sizin görüşlerinizi tanıma imkanımız olacaktır. Dünya çapında milliyetçiliğin hakimiyeti gözönüne alındığında, ulusal sorunda doğru, Marksist-Leninist tavır takınmak daha da önem kazanmıştır. Proletarya enternasyonalizminin bayrağını yükseklere kaldırma mücadelesinde, verilen her çabanın yanındayız. Kendisini proletarya enternasyonalisti olarak değerlendiren herkesin, doğrunun mücadelesini vermesini de talep ediyoruz.

Uluslararası proletaryanın mücadelesini yükseltmek için görev başına!

Bu mücadeleye önderlik edecek BOLŞEVİK PARTİ'lerin yaratılması, günün en acil görevidir

Almanya'da da BOLŞEVİK PARTİ'nin yaratılması için iş başına!

Roja Bolşevik

Mart 1995

roja bolşevik'i Kuzey Kürdistan'da komünizmin bayrağı haline getirmek için oku, okut, güç ver, destek ol!

roja bolşevik